

Ivan Wolffers is arts,
wetenschapper en schrijver.
Hij heeft prostaatkanker.

Ivan Wolffers

Het moment was gekomen om afscheid te nemen

Reparaties

Mijn Citroën C5 heeft me lang gediend, maar nu er 216.000 kilometer op de teller staat laat hij het steeds vaker afweten. Het begon toen ik nog reuzetevreden was met mijn vervoermiddel en dacht dat mijn auto er altijd voor mij zou zijn. Af en toe hoorde ik een klap, begon de motor te gieren en gingen er lampjes branden waarvan ik niet begreep wat ze betekenden. De eerste keer zette ik de auto snel langs de kant van de weg, zette de motor af, controleerde of er ergens rook verscheen en omdat mijn technische kennis van automobielen niet verder ging, startte ik de auto daarna weer. Je weet maar nooit. Wat vanzelf gekomen is, verdwijnt ook vaak vanzelf weer. Het lampje bleef uit en warempel, alle problemen waren verholpen. Voorzichtig trok ik op, en pas 1500 kilometer later herhaalde het euvel zich. Sindsdien gebeurt het steeds vaker. De garagist legde me uit dat het de automatische versnelling was en dat vervanging erg kostbaar was. Ik zou eens een keer onmiddellijk na zo'n incident naar hem toe moeten komen opdat hij de auto kon doormeten, maar het gebeurde gek genoeg nooit in de straat waar het garagebedrijf was gevestigd. Maar ik raakte eraan gewend, en er viel mee te leven.

Mijn auto begon onregelmatig te lopen en dat kwam weer door iets wat een bobine heet. Ik liet het repareren toen de auto toch een APK moest ondergaan, waarbij me verteld werd dat er bijna geen profiel meer op de banden zat en ik ze binnenkort moest laten vervangen. Vervolgens begaf de vering het, en terwijl hij gerepareerd werd kreeg ik een telefoontje van de afdeling Autochirurgie dat ook de computer die de vering stuurde niet goed werkte en vervangen moest worden. Het was alles bij elkaar veel geld, maar toen ik bij de werkplaats wegreed, voelde ik me

reuzetevreden en hield me blind voor de andere mankementen. Wel besepte ik dat ik vóór de volgende APK een andere auto moest aanschaffen. Dus keek ik af en toe op internet naar pasgewassen glimmende occasions. Maar het was alsof ik op een datingsite was terechtgekomen: er zat nooit iets tussen wat het tegen mijn vertrouwde auto kon opnemen. Ik stelde het maar weer uit. Intussen begon het lampje van de olie te branden: ik wist, wederom, dat ik eigenlijk naar de garage moest. Ik merkte ook dat ik bij de benzinepomp de tank niet meer enthousiast volgooide, maar het bij 50 euro wel genoeg vond. Hij zou het eens kunnen opgeven, terwijl er nog dertig liter in zat. Zonde.

Datzelfde denk ik als mijn vrouw zegt dat ik een nieuw pak moet kopen. Waarom nog?

Een paar weken geleden klonken elke keer dat ik remde verschrikkelijke geluiden achter me. Ik begreep dat het moment gekomen was om afscheid te nemen. De garagehouder zei dat het de remblokjes waren. 'Wat kost het om een paar van die blokjes erin te zetten?' informeerde ik langs mijn neus weg. 'Ik schat 370 euro', antwoordde hij. 'Het ligt eraan of de remschijven nog goed zijn.'

Later belde hij me op om te vertellen dat niet alleen de remschijven waren aangetast, maar dat ook de remklauwen min of meer verbrand waren.

Jee, wat zitten er een hoop organen in zo'n automobiel.

Ik heb het allemaal laten repareren, moest veel betalen, en rijd nu tijdelijk weer opgewekt rond. Als een echte kankerpatiënt ga ik van incident na incident, en ben blij met alle tijdelijke oplossingen. ■